

різнорідної продукції з витратами на її виготовлення, використання при наявності багатонаменклатурного виробництва з широким асортиментом виготовленої продукції.

Отже, продуктивність праці – важливий показник економічної ефективності виробництва. Для її оцінки на більшості вітчизняних підприємств застосовують такі показники, як виробіток і трудомісткість, оскільки саме вони найкраще враховують зміни рівня продуктивності праці. Серед методів вимірювання продуктивності праці, то найбільшого поширення у практиці економічної діяльності підприємств набув вартісний метод.

Література

1. Гринчуцький, В.І. *Економіка підприємства: навчальний посібник [Текст] / В.І. Гринчуцький, Е.Т. Карапетян, Б.В. Погріщук. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 304 с.*

2. Грішнова О.А. *Економіка праці та соціально-трудова відносини: Підручник.-5е видання оновлене. – К., 2011 – 390 с.*

3. *Економіка праці: Підручник / За ред. проф. П.Е. Шлендера, проф. Ю.П. Кокіна. – М.: МАУП. – 2003. – 592 с.*

Вусата Яна

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Жуковська А. Ю.)

КЛЮЧОВІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ ТА МЕТОДИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Сутність інноваційної діяльності як процесу полягає у трансформації нових ідей і знань в об'єкт економічних відносин. Цей процес представляє собою складну багаторівневу систему економічних відносин, якій притаманні специфічні взаємозв'язки та закономірності. Головне завдання інноваційної політики держави – забезпечення збалансованої взаємодії наукового, технічного і виробничого потенціалів, розробка та впровадження механізму активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва, поширення інновацій в усіх сферах національної економіки.

Можна виокремити наступні проблеми, які гальмують інноваційний розвиток економіки країни:

1. Відсутність фінансування та недостатньо ефективна державна інноваційна політика, що призводить до скорочення числа наукових працівників, ускладнює отримання економічної віддачі у вигляді завершених інноваційних пропозицій та їх реалізації у сферах економіки. Сучасні досягнення України в міжнародному вимірі конкурентоспроможності економіки, рівня розвитку і особливо ефективності функціонування національної інноваційної системи є недостатніми для забезпечення сталого розвитку економіки.

2. Наростаючий розрив міждисциплінарних зв'язків і циклу «фундаментальні дослідження – розробки – комерціалізація знань у виробництві». Врешті-решт це призвело до того, що більшість наукових установ стала скочуватися до реалізації політики консервації і тиражування тематики з метою виживання, а не для розвитку. Тому сьогодні до 75% вітчизняного наукового потенціалу використовується для підтримки вже досягнутого науково-технічного рівня економіки, лише незначна частина орієнтована на цілі оновлення на сучасному рівні наукових знань [3]. Проблема співвідношення та взаємозв'язку інновацій і інвестицій, взагалі, вимагає окремого аналізу. Як правило, саме інвестиція є безпосереднім носієм інновації, але реалізація інноваційної політики у несприятливому інвестиційному кліматі практично неможлива.

3. Проблема модернізації української економіки з метою підвищення технологічного рівня експорту та якісних характеристик вітчизняної продукції, яка постачається на внутрішній ринок, що необхідно для забезпечення конкуренції з імпортованими товарами не тільки за ціновими, але й за якісними характеристиками. Саме на виконання цього стратегічного завдання має бути спрямована інноваційна політика України [2].

Відповідно до статті 3 Закону України „Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки” визначено пріоритетними напрямами: фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави; інформаційні та комунікаційні технології; енергетика та

енергоефективність; раціональне природокористування; науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань; нові речовини і матеріали [1].

Фактично, пріоритетна державна підтримка спрямовується на низькотехнологічні галузі та виробництва, що зумовлює формування і закріплення в країні такої моделі економіки, яка не потребує інновацій і є конкурентоспроможною на світовому ринку за рахунок дешевої робочої сили, привласнення ресурсів та експлуатації. Загострення проблем у науково-інноваційній сфері обумовлює нагальну необхідність впровадження комплексу першочергових заходів, спрямованих на усунення проблем у функціонуванні науково-технологічного комплексу та забезпечення реалізації інноваційного розвитку України.

Можливі два варіанти розв'язання проблеми:

– перший варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом надання підтримки науки з метою збільшення кількості проведених наукових досліджень та розробок;

– другий варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом здійснення комплексу заходів щодо збалансованого розвитку всіх підсистем національної інноваційної системи, підтримки інноваційної активності вітчизняних суб'єктів господарювання на всіх стадіях інноваційного процесу, стимулювання попиту на результати наукових досліджень і розробок, забезпечення кваліфікованим персоналом, створення сприятливих умов для виробництва інноваційної продукції з високим рівнем доданої вартості.

Отже, держава має відігравати активну роль у створенні загальнонаціонального попиту на інновації; впроваджувати широкий набір інструментів, які не потребують значних видатків із бюджету, але здатні багаторазово посилити інноваційний розвиток економіки. Водночас з метою піднесення рівня платоспроможного внутрішнього попиту та надання імпульсу до інновацій внутрішньому виробникові необхідно відчутно підвищити рівень оплати праці як перший інвестиційний внесок у людський капітал.

Література

1. Закон України „Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки” від 11.07.2001 № 2623-III [Електронний ресурс] // Сторінка

„Законодавство України” сайту Верховної Ради – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2623-14>

2. Перспективи інноваційного розвитку України (аналітична доповідь) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://healthy-society.com.ua/index>

3. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів / Авт.-упоряд.: Г.О. Андрощук, І.Б. Жилияєв, Б.Г. Чижевський, М.М. Шевченко. – К: парламентське вид-во, 2009. – 632 с.

Вартовник Надія

(науковий керівник: к.г.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Баб'як Г. П.)

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ МОТИВАЦІЇ ДО ПРАЦІ ЯК УМОВА ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКУ

Мотивація праці займає центральне місце в управлінні персоналом. При цьому актуальність вивчення системи мотивації в банківській сфері обґрунтована тим, що стійкий розвиток банківського сектору має першочергове значення для забезпечення фінансової стабільності як на мікроекономічному, так і на макроекономічному рівнях.

Підвищення ефективності діяльності банку багато в чому залежить від організації процесу управління капіталом, в якому найважливіше значення має проблема мотивації праці персоналу. Для успішного управління персоналом керівнику необхідно володіти сучасними технологіями управління людськими ресурсами, тому саме в мотивації персоналу необхідно шукати причини неефективного використання виробничого потенціалу.

Одним з вагомих мотиваційних чинників є винагорода за працю. Рівень зарплатні банківських співробітників залежить від їх досвіду, займаної посади, рівня відповідальності, переліку обов'язків, мотиваційної політики, прийнятої в банку і категорії банку [2].

При дослідженні існуючих систем матеріального стимулювання та проектуванні нових принципово важливим є чітке визначення цілей і завдань даної системи та відповідності використовуваних способів